

מסורת הש"ס

פסחים סה: [וש"ע] (ג) חולין
 (ד) ע"י ירוש' חלה פ"א
 (ה) פסחים קט"ו, (ו) וכן
 (ז) פ"י ה"א, (ח) [וע"ע מו'
 נח: ד"ה רבנן], (ט) חסר כהן
 יהושע המי' על הקדושי' ע"י
 קמה שמירן ומה שיש לדקדק
 יא: זו אקושי' ד"פ ע"י שם
 המאמר ובמלחמות על שם
 ירכי בזה [ועמ"ס] מ"ט על ד'
 פ"ן במו' ב"מ סא: (פ) עה.
 ד"ה אלא.

גליון הש"ס

בשם שאין מצות מבטלות
ונחות דף כז ע"ב תוס' ד"ה
: רש"י ד"ה דמדינת בו'
תובו א"צ מבילה. עי' טורי
תגיגה דף כ ע"ב ד"ה
י"ס: תוס' ד"ה הא וכו'
וירא דרבא. ועיין לעיל דף
ע"א תוספות ד"ה ר"י
צקס:ד'

שינויי נוסחאות

[illegible]

כל הזבחים פרק שמיני זבחים

הא דרביה: הא דתנן לעיל רואין אותו כאלו הוא יין אדום דרביה
הוא דמחמיר בצטול כי היכי דמחמיר בזמין ומיין א ואמר לא צטיל
כלל ומיין בשאינו מינו נמי דאית ליה דבטל וקיימא ליה א כל זמן
שמראה המועט יכר ברוב לא צטיל מחמיר נמי ואמר הדיכא דמראה

שוין כגון יין לבן צמים דרואין אותו

כחילו אדום ולא סגיא ליה ברובא:
אין דם מבטל דם. אלל זריקה ואלל
כיסוי: ואין רוק. הטהור מבטל רוק

הוא: וזמן מי רגלים ש"ז ומטמא
 מטמא מי רגלים ש"ז ומטמא
 וזע"פ שצרות העשרות על העמא
 כבלי: רצא אמר. לעולם חל טומאת
 היא וכרביה ס"ל והא דקאמר
 צרובא קגי: דלי שסוכו טעור וגבו
 טמא. כבון שטמא גבו צטומא
 משקין רבנן דקי"ל (מדה 97 ז): מוכו
 ואוגו אחזיו וידיו טהורין: דמדינא
 פגיניה. כבניס מים למוכ: רמא
 דהא שפעלה טבילה לשפתו * דהא
 מוכו אין כריך טבילה: ורבנן הוא
 דגור. שיטבולו יפה דאי אמרת דקי
 עליה בטבילת גבו דילמא חייס עליה
 על מי העומת שלא יתערבו ליה
 המקוה למוכו ויפסול ולא מטבילי
 לשפת הכלי לפיכך גורו עליו הטביל
 ולפסולו וכיו דלמא ריבויא חו לא

[illegible][illegible]

אבילת פרס לאורייתא אחאי אמריין שאני אומר כי ^{הא} אמריין נמי
אומר כיון דטעם בעיקר לאורייתא וי"ל דהתם במינו וכן משמע בפס
ווא במינו יחא אבל שלא במינו לא שייך רבייה ואם תאמר אם
פסרם ויש לומר דמכל מקום ^{הא} כדאי אבילת פרס חמירי דלוקה על
כיון דלמי שלא במינו דלכל מילתא משוין להו כי היכי דתנריי ששים
אליבא דרבי אמרין ורבי יוחנן מוקי לה בפרק הערל (ג"ז סא) אע"פ
משקשי ליה אחאי שחמיין שאני אומר דלא רבו ספיקאי לאוריית
גיד השעם (מחיל דף קנא. ד"ה גרס) דגרסי ריין התם לא נכרעא לאלא
דלמית ליה רואין אפילו דם גרסי: **אמר**ו ע"י ע"ה ה"ה שחיה
וומנלן דקסבר אין מנות מבטלות זו את זו דילמא היה לוקה ה

למרות מי הטאת ואפי' דמי הטאת שנטמא מטהרין מי' לכתחילה אין לנטמאות וא"ת ואיך מוט טטור וכלל
מי הטאת וא"ת מאי קאמר חיים עליהו והאילו ועדיין לא נתקדשו וי"ל דמי' חיים עליהו שמה לא ימנא מים
שיך האי קברא דטעמא אלא בלא וי"ל דהא דקאמר בדבא דר"ל מדאורייתא

דמין במינו בטל לרבי יהא
דחשיבי ליה קלח מין במינו
כמו מין במינו מ"מ מין
יתכן ליישב הא דנקט מלא

הא דידיה הא דרביה דתניא רבי יהודה
אומר משום רבן גמליאל^א אין דם מבטל דם
אין רוק מבטל רוק ואין מי רגלים מבטלין מי
רגלים רבא אמר *בדלי שתוכו טהור וגבו
טמא עסקינן דמדינא סגי להו בכל דהו ורבנן
הוא דגזרו בהו דילמא חיים עליהו ולא
מבטיל^א ליה וכיון דאיכא ריבויא לא צריך
^באמר רבא אמור רבנן בטעמא ואמור רבנן
ברובא ואמור רבנן בחזותא^ב מין בשאינו מינו
בטעמא^ב מין במינו ברובא דהיכא דאיכא
חזותא במראה ופליגא דרבי אלעזר^ג דאמר רבי
אלעזר^ג כשם שאין מצות מבטלות זו את זו
היך אין איסורין מבטלין זו את זו מאן שמעת
ליה דאמר אין מצות מבטלות זו את זו הלל
היא^ד דתניא אמרו עליו על הלל הוקן^ד
^הושהיה כורכן בבת אחת ואוכלן משום
שנאמר^ה על מצות ומורדים יאכלוהו

טעם אלס היבא דאיתמר
צריך לדקוק דפעמים דא
שנתערב דם הבהמה ונת
לכן והלב פעמים דאמר ר
כגון במתני' דמכשרי ליה
יתבטל רואין ה המיעוט

מלא רוקין אמאי כאילו לא טבל ומלא מי רגלים אמאי
ומדלא נקט בששים אלו במאה משמע דמדאורייתא
צו טעם דגן לחייב בחלה ואדם יולא זה ידי חובתו בפסח
שון מן דקדשים אסור והטעם שרי ופירש שם בקוטרס ר
ס לן מאחר דברים אסורים דנטלי ברובא וליפנין מהכא
אזיל ומדאורייתא ברובא בטל אלא מדרבנן דהיכי שמ
עליו והא דילפנין ליה בפסחים (דף מה) מנזיר משרת
הוא דהו נזיר וגיעולי עובדי כוכבים שני כתובים ר
הו מטכרף לאסור כך פירש בקוטרס ואי אפשר לומר
לן ממשרת ומין במינו ברובא והא דלמר אצי בפרק ה
בחלב מ"ט לא גמרינן דחידוש הוא אי חידוש הוא אע
רצנו תהם דייחויא בעלמא הוא כלומר דמהכא לא מידקו
בין במינו דמדאורייתא ברובא בטלי ומעמו וממשו דקאמרו
היה דלפי טעמו וממשו אם אין מעברו אלא נקט טעמו
ליה בכל ענין אפילו שלא במינו הו טעמו ולא ממשו
ליה טעמו וממשו והיכא דליכא כות בכדי אכילת פרי
טעם כעיקר אפי' שלא במינו דרבי יוחנן סבר לה כר"י
ריך לבינן והטעמה ור"ה השיב לו דלית לן למימר אהדרי
טעמו בזה סוף את הארבעים א"כ לא נפקא לן כה
עצמו ולא תגז ומיהו לא דמי כל כך להאי דהתם ניחא
רצנ דירושלמי דערלה פרק שני (ה"ה) אמר רבי אבהו א
מן מטכרף לאסור מיירי בדברק אלו עוברין (פסחים
סורין שצבורה א"ר היתר מטכרף חוץ מאסורין
ולמי מוכח דנבנית טעם איירי וא"ת אי טעם כעיקרה
גבי שמי קופות אחת של חולין ואחת של תרומה ולפנייה
י אומר כי אמרינן נמי דכית בכדי אכילת פרס אלו
התם במינו וכן משמע בפרק הערל (ביבמות דף פב) דקאמרו
י רבייה ואם תאמר אם במינו כיון דרבו בטלו להו דרר
לית פרס חמיר דלוקה עליו שלא במינו א"כ במינו י
להו כי היכי דמארי שמים שנים בין במינו בין שלא במינו ואמה
פרק הערל (ד"א סה) אפי' שלא רבו ואם כן כי נמי אמה
י דלא דור ספיקא דאורייתא הוא וצ"ל דהמ"ל וליטעמך
י תהם לא נזכרא אלא להיתר מטכרף לאסור מן מין
י ע"י ע"י הלא שהיה בורבן בבית אחת. בזמן הצי
י ז דילמא היה לוקח הרבה מכל אחד ואחד דכי השה

אין לטמאותם וא"ת ואין טוב טעור והלא מי תעלה שצמחו יטמאוהו ויש לומר דמיירי דל
 "ל דמ"ת חיים עליהו שמה לא ימנא מים חיים: מין בטינו ברובא. וא"ת הא כפרק גר ה
 וי"ל דהא דקאמר ברובא ר"ל מדאורייתא וא"כ יש ראייה מכאן דטעם כעיקר דאורייתא דומיין

עפ.

לומר דבטל ברוב אי לאו טעמא דרואין
ומיניה גמור לא הוי ומיהו לגירסא זו לא
יזקין כמו לפירוש הקונטרס דהוה מלי

למימר עלי שיש צו רוקין ווא"ט ואמאלי
דווקא לעשנוי הא ידידי הא דרבי
לימא דבריימא כרבנן דמתני' דאית
להו רואין ומין במינו בטל ויש לומר
דאי כרבנן דמתני' א"כ היה צריך

כך כך מי המקוה שהם היו מי חסמת
 יין אדום הוה דיהה וברייחא קתני
 דקגיח ברובא וא"ת ולר' יהודה אמאי
 סגי ליה ברובא נימא רואין וי"ל דלא
 שמעינן לר' יהודה רואין אלא במין

שחיתו עמנו כגון "לן רבן וחכמי חכמי
במינו גמור לא שמעין ליה דאית ליה
רואין ורין לדקדק מ"ש גבי קדשים
וטומאה ומקוה אמרינן רואין הבא
ובמכות (דף ג:) וגבי איסורא לא

מִדְאוּרֵי־תַּיִתָּא בְּרוּכָא וּבְצִי טוּמְאָה נְמִי
אֵיכָא דְּכּוּתָא דְּלֹא אֲמַרִּין רוּחִין וּבְצִי
צִיר צְבוּרוֹת דְּפָרָא הֶלֶקָה בְּרֵאשִׁית
(ד' גג.) וְשִׁילָא דְּלֹא מְטַמְּאָה לֹא צְמַגָּה
וְלֹא צְמַמָּא וְאִמֵּר רַבִּי יוֹחָנָן [ספ' מַשּׁוּם
צִיטוּל בְּרוּךְ נְעִיז בֶּה וְאִי אֲפָשֵׁר לְבָרֵךְ

[illegible]

יִתְחַן כֹּה נִתְחַן עֲמֵיטִים מִן נִתְחַן עֲיִין
(מג): וּבִפְרָק ג' מֵיִנִּים (מס דף לה)
ר וְיִקְרֵי לִיָּה בִּירוּשָׁלַיִם נִתְחַן טוֹטֵן טַעַם דָּעֵין
אֲרוּרִיתָא מֵאִי פִּירֻשׁ צִלְמִי בְּרַק אֶלֹ עוֹרְבִין
שְׁתֵּי סֵאֲרִין כּו' ^ה וְאִי אֲמַרְתָּ כִּיִּת בְּדָדִי
וּצְרִיתָא תִּיקְשִׁי לִיָּה אֲמֵאִי אֲמִרְיָן אֲשֵׁנִי
יֵשׁ לְקִישׁ וְהוּא שְׂרָבֹו חוֹלִין עַל הַתְּרוּמָה
אֵל אֶף עַל גַּב דְּלִירָבָּ כִּיִּת בְּדָדִי אֲכִילַת
וְלִהַמְמִיר לֵילִית לָן לְמִימָר שֵׁאִי אֲוֹמֵר
אֲכִמִּי קֵשׁ דְּהֵא סִתְמָא ^ה לְדִמֹר וּפְסָחִים
כִּיִּת בְּדָדִי אֲכִילַת פֶּסַח לֹא דְלִאֲרוּרִיתָא
ה"ב אִיבָב טוֹבָא ^ה וְעוֹד אֲרַחֲכִי בְּפִרְק
מִיָּנִי בְּרֹבָא הֵיִינוּ דְלָא כְּתָבָא דְּמַתְמַתִּין
הִיא שְׁשִׁלְשֶׁת דְּלִאֲרוּרִיתָא ^ה וְאִם תֵּאֲמֹר
גּוֹנָא לֹא מִבְּטָל דְּפִרְשִׁית לַעֲלִי ^ה:

ן לא נתקדש באפר פרה ומ"מ שיך זהו חומר דמי חטאת של
אמריין מין במיט בששים וע"כ איירי [הכא] בלא ולא ביבש דומ
מין במיט ברובא דר"ל מדאורייתא כדפי' דמדרבנן בעינן ששים

עין משפט
נר מצוה

בג א מיי פ"ג מהל' מקוואות
הלכה יט:

גד בג מיי פרק ט"ו מהל'
מאכלות אסורות הלכה א'
סמג לאוין קלח טוש"ע יו"ד
סי' נח סעיף א':

הלכה א:

הולבה ב:

בז' ו' מ"י פ"ח מהלכות מילה
הלכה ח' והל' ו טו"ש"ע
או"ח ס"י תעה סעיף א':

נורה אור השלם

1. בַּחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר
יוֹם בֵּין הָעֶרְבִים יַעֲשׂוּ אֹתוֹ עַל
מִצּוֹת וּמִזְבְּחֵי יֶאֱכְלֶהָ:
בַּמִּדְבָּר ט, יא

מוסף רע"י

אמור רבנן בטעמא. זכמה
מקומות שנינו צותן טעם (חולין
:יז).

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]

הועיל להם השקה כיון שנשאצו לשם
מין בשאינו מינו דתלוי בטעמא דלא
: